



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1535/2016
08.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Чолића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К.68/14 од 08.02.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 483/16 од 31.05.2016. године, у седници већа одржаној дана 08.02.2017. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Чолића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К.68/14 од 08.02.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 483/16 од 31.05.2016. године, у односу на повреду закона из члана 441. став 3. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К.68/14 од 08.02.2016. године окривљени АА, ББ, ВВ и ГГ су оглашени кривим због извршења по једног кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. КЗ, па су им изречене условне осуде и то тако што су окривљенима АА, ВВ и ГГ утврђене казне затвора у трајању од по 5 (пет) месеци, а окривљеном ББ је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено је одређено да се утврђене казне неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 2 (две) године не учине ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени су обавезани да солидарно плате трошкове поступка у укупном износу од 307.985,57 динара, дакле сваки окривљени по 76.997,00 динара, као и да сваки окривљени плати паушал у износу од по

10.000,00 динара, а све у року од 30 дана рачунајући од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 483/16 од 31.05.2016. године у ставу првом изреке усвојена је жалба браниоца окривљеног АА у погледу правне квалификације дела и висине прибављене противправне имовинске користи, па је преиначена пресуда Вишег суда у Сомбору К.68/14 од 08.02.2016. године тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног АА огласио кривим за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. КЗ, а како је то ближе описано у изреци пресуде. У ставу другом изреке пресуде усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Сомбору у погледу одлуке о одузимању имовинске користи у односу на окривљене АА, ББ, ВВ и ГГ, па је преиначена првостепена пресуда тако што је Апелациони суд у Новом Саду применом одредаба чланова 91. и 92. КЗ од окривљених одузео имовинску корист и то од окривљеног АА у износу од 716.000,00 динара, од окривљеног ББ у износу од 680.000,00 динара, од окривљеног ВВ у износу од 1.382.272,00 динара и од окривљеног ГГ у износу од 1.356.932,00 динара, а које износе су окривљени дужни уплатити у року од 3 месеца у буџет Републике Србије. У ставу трећем изреке пресуде одбијене су као неосноване у преосталом делу жалбе Вишег јавног тужиоца у Сомбору и браниоца окривљеног АА, као и жалбе бранилаца окривљених ББ, ВВ и ГГ, па је првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Драган Чолић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1), 3), 4), 7) до 10), члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд сходно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП у односу на окривљеног АА укине правноснажне пресуде Вишег суда у Сомбору К.68/14 од 08.02.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 483/16 од 31.05.2016. године и предмет врати на поновну одлуку првостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву истиче да је другостепени суд, приликом одузимања имовине проистекле из кривичног дела, само од окривљених одузео имовинску

корист, чиме је по мишљењу одбране повредио одредбе члана 539. став 1. до 5. ЗКП, јер уопште није одлучио о одузимању имовинске користи коју су из предметног кривичног дела имала друга лица и то општина ... и „ДД“ као наручиоци посла.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер, у конкретном случају, непримењивањем одредаба члана 539. став 1. до 5. ЗКП суд није повредио закон на штету окривљеног, обзиром да се наведене законске одредбе не односе на одузимање имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела од окривљеног као учиниоца кривичног дела, већ се односе на одузимање имовинске користи прибављене кривичним делом од других лица, при чему је у сваком конкретном случају ствар слободног судијског уверења закључак суда да ли је окривљени извршењем кривичног дела прибавио имовинску корист и за друга лица, а од чега зависи и примена ових законских одредби.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што суштински ову повреду закона образлаже тиме да нижестепени судови у својим одлукама уопште нису дали разлоге везано за постојање противправности код прибављања имовинске користи за окривљене, јер из датих разлога произилази да је окривљени АА имовинску корист стекао на основу рада – уговора о делу. Ови наводи браниоца окривљеног по налажењу Врховног касационог суда представљају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости указује и на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, због које је подношење захтева такође дозвољено окривљеном, с тим што заправо ову повреду закона образлаже неразумљивошћу изреке првостепене пресуде у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка, а што би по налажењу овога суда представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. и члан 441. став 4. ЗКП), док суштински указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног

правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Такође, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП. Како ова повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је и у овом делу захтев браниоца окривљеног оцењен као недозвољен.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлоге за подношење захтева истиче и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1), 4), 7), 8), 9) и 10), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, при чему само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што у образложењу захтева уопште не наводи у чему се ове повреде закона тачно састоје, па су стога и ови разлози недозвољени.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Чолића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на ову повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић